

Kilimanjaro – Afrička avantura 8.-19. februar 2014.

Sleteli smo u Tanzaniju oko tri sata ujutru. Kroz prozor aviona gledam kako svetla aerodroma namiguju u mraku. Tu i tamo fali po koja sijalica na niskoj aerodromskoj zgradi. Izašli smo iz aviona na pistu i peške se zaputili ka carinskoj kontroli. Noć mirna sa puno vlage u vazduhu. Deluje pomalo sablasno ali znam da nas ispred čekaju naši prijatelji sa osmehom na licu pa ne obraćam pažnju na ozbiljne face policajaca koji nam kontrolišu pasoše. Kada smo izašli van čekala nas je topla dobrodošlica. Ljudi u Tanzaniji su neposredni i veseli. Pobacaše naš prtljag na krov autobusa i podeliše nam flaširanu vodu da se malo okrepimo posle dugog leta. Kažu, do Arushe ima jedno sat vremena vožnje. Uglavnom prav put, nema gužve. Sedim u busu i gledam sklepane kućice pored puta. Svi materijali i stilovi na jednom mestu. Posle par dana shvatio sam da je igra i pesma suština, a što se tiče kuće... e tu je jedino važno da ne pada kiša na glavu. Ostalo je sve prihvatljivo.

Nakon odspavanih nekoliko sati izašli smo ispred hotela da vidimo gužvu na ulici. Tu se sve odvija: trgovina, provod, igra, sport, kockanje... možete pešačiti koliko hoćete a pored puta će uvek biti poredjane tezge sa robom za sve i svakoga. Ovde vreme stoji. Niko ne žuri. Valjda zato često čujemo kako za ljude u Africi kažu da su lenji. Možda su nas previše ubrzali? Mi smo imali dan odmora a popodne smo iskoristili da prepakujemo stvari u transportne vreće koje će na planini prenositi naši nosači. Dozvoljeno je 20 kg po torbi ali mislim da niko od nas nije imao toliko opreme. Nas, 7 žena i 8 muškaraca a sve nas podržava još 47 ljudi, nosači, kuvari, pomoćni vodiči.

Sledećeg dana smo krenuli ka Marangu kapiji. Svrtili smo do Moshi-ja da kupimo još neke sitnice jer uvek ima onih koji zaborave ponešto. Ispred supermarketa gomila prodavaca koji vam za male pare nude majice, ogrlice, priveske za ruke i slične sitnice. Kada im kažete da ste krenuli na Kilimanjaro odmah vrte glavom i viču: pole, pole...(polako, polako). Naši vodiči su nas sačekali ispred zgrade Nacionalnog parka u Marangu. Tu smo se upisali u nekakve knjige koje ne verujem da neko čita ili kontroliše. Meni je bilo važno da popunim obrazac za helihoptersko spasavanje, zlu netrebalo, jer smo to dodatno sredili kroz lokalno osiguranje. Pešačenje ka Mandara kolibama (2700 m) traje oko tri sata sa sve pauzama. Hoda se kroz tropsku šumu u kojoj jedino ima majmuna i raznih ptica. Kažu nam da je noću previše hladno za druge životinje. Pričam uz put sa jednim od vodiča – Serafimom. Mlad je a već ima 50 uspona na Kili. Vidi se da je profi jer sve primećuje i odmah reaguje ako neko radi nešto suprotno pravilima. Od njega saznajem za tradiciju i običaje naroda Meru i Masai, kao i da u Tanzaniji živi oko 70% hrišćana a 30% su muslimani. Otud i imena naših vodiča: Deus, Deoklecijan, Augustus, Aurelius, Serafim...

Zastajemo povremeno da se divimo moćnoj šumi. Imali smo sreće pa nije padala kiša. Mirisi raznih biljaka dodatno opijaju već oduševljene ljude. Svaki čas očekujem da nam iznad glava proleti Tarzan na lijani, ali sve je mirno i tiho. Posle gradske vreve ovolika količina zelene boje smiruje i opušta. Na pauzi mi je došlo da se malo opružim i dremnem ispod jednog ogromnog stabla. Sa Mandare se vraćaju nečiji nosači i uz osmeh nas pozdravljaju: Jambo, jambo...(Zdravo, šta ima?). Jedan od njih mi je objasnio da je to pozdrav za drugare i da nikako ne mogu to da kažem mami i tati. Zahvaljujem mu na objašnjenju i obećavam da ću tako i da uradim. Njihova naivnost i dobroćudnost je ogromna, kao i poštovanje porodice i porodične tradicije. Deluju mi kao deca u telima odraslih ljudi.

Mandara kolibe su smeštene na jednom proplanku usred šume. Predivno mesto na kome je podignuto desetak koliba za smeštaj i jedna velika planinska kuća koja služi kao trpezarija. Tu smo obilno večerali vrlo ukusnu klopku koju su pripremili naši kuvari. Pored nas tu su ljudi sa skoro svih kontinenata.

Sledeći kamp je Horombo (3600m) i nalazi se na šest sati hoda od Mandara koliba. Posle samo pola sata pešačenja izašli smo iz tropske šume i po prvi put ugledali krater Kilimanjara. Sada je cilj vodljiv i nekako nam ne izgleda daleko. Predeo više liči na mediteransku vegetaciju sa niskim žbunjem i stepskim livadama. Kada smo stigli do Horomba već su se bili navukli oblaci ali nije bilo kiše. Horombo je dosta veći kamp i ima dovoljno mesta za smeštaj. U njemu smo proveli dve noći jer je jedan dan iskorišten za aklimatizaciju. Uglavnom se ide prema Mawenziju do Zebra rock-a (4150m). Nas je gore sačekao jak sneg pa smo se brže bolje spustili nazad. Problem je bio što smo bili skroz mokri pa je zato popodne krenulo sušenje pantalona i čarapa u kolibama. Uveče druženje i rani odlazak na spavanje jer nas je sledeći dan čekao dug put do Kiba (4700m). Medjutim, opet smo imali sreće jer nas je sačekao predivan dan. Uglavnom smo zastajali da napravimo poneku fotografiju. Tek posle 13 h oblaci iz doline su došli do nas i krenuo je suvi sneg, ali mi smo već bili na pola sata hoda do Kiba. Trebalo nam je oko šest sati da dodjemo do ovog doma. Kibo je zidani objekat u podnožju samog kratera. Sobe su od 12 do 20 kreveta tako da se cela grupa može smestiti u jednu sobu.

Vreme pre polaska na završni uspon uglavnom se provodi u krevetu uz obilno uzimanje tečnosti radi hidratacije. Mi smo večerali oko 18 h, a onda ugasili svetlo i dremali do 23 h kada smo krenuli sa pripremanjem jer nam je plan bio da krenemo tačno u ponoć. Ispred doma Kibo su stajali naši vodiči. Spremi kao i uvek. Glavni vodič me je propitivao o svim detaljima vezanim za pripremu ljudi pred uspon. Kada je dobio sve potvrdne odgovore, blago se nasmejao i klimnuo glavom. Mi smo se skupili u krug stavili ruke u sredinu i viknuli pozdrav: Život je lep!

Noć mirna i vedra a vetar zanemarljiv. Krećemo se u koloni i hodamo najsposrije što možemo. To je taktika. Noć je duga a Gilmans jos dalji. Pravimo pauze na svaki sat kako bi uzeli vodu, slatkiše i elektrolite. Čujem kako neki pozadi pričaju. Znači da im je opušteno, ali nagib se ka krateru povećava pa treba štedeti energiju. U jednom trenutku naši vodiči su zapevali njihovu tradicionalnu pesmu:

Jambo!
Jambo Bwana!
Habari gani
Mzuri Sana
Wageni!
Mwakaribishwa
Kilimanjaro
Hakuna Matata

Bilo je nadrealno. U mirnoj noći na Kilimanjaru sa hiljade zvezda iznad nas ovi dobri ljudi pevaju sa toliko emocija u glasu. Neko je prokomentarisao: pa kako sada da ne popenjem vrh! Na Gilmans point smo izašli prvi i to po noći (6.20 h). Nisam bio baš zadovoljan jer smo išli prebrzo. Ispod nas na stotine čeonih lampi formira jednu liniju koja se polako kreće ka nama. Ovde je vetar već solidno duvao pa smo cupkali u mestu da se zagrejemo. Sada je trebalo grebenom doći do mesta koje se zove Stela point pa tek onda na glavni vrh – Uhuru peak (5895 m). Izgleda blizu ali nikad stići. Ovde je sve pod snegom ali je lako za hodanje. Na Stela point-u sunce se konačno pojavilo. Izlazak sunca dočekujemo na krovu Afrike. U tom trenutku svi smo stali svako sa svojim mislima. Neko brzo vadi fotoaparat a neko samo posmatra lepotu i čuti. Malo smo opijeni trenutkom i zaboravljamo na naš cilj. Čini mi se da nam sam vrh tada nije više bio ni važan. Ali ipak nastavljamo dalje zajedno sa ekipom koja nam se pridružila sa Macharme rute. Sa leve strane pred vrh presijava se glečcer koji polako nestaje ali se još neda.

Konačno 14. februara 2014. u 7.30h stojimo ispred table na kojoj piše da nema dalje. Oko table gužva, svi hoće da se slikaju. Važna je ta slika koja dokazuje da si bio ovde. Mi smo zapevali pesmu naših vodiča i bilo nam je baš zabavno. Silazak nazad do Kiba je dosta lagan i ide brzo, ali sve zavisi koliko ste energije sačuvali. U proseku uspon traje oko 8 sati a povratak do doma Kibo oko 3 sata. Pri tom treba uzeti u obzir da se istog dana treba spustiti na Horombo tako da sve ukupno za 36h treba preći 15km sa 2200m uspona i vratiti se nazad 15km sa 2200m silaska. Nimalo naivno, mada će vam reći da je Kilimanjaro za „babe i dede“. Svaku planinu treba poštovati i dobro se pripremiti za uspon ma šta pročitali na netu. Mi smo konkretno imali sreće sa vremenom mada tamo zna da bude dosta kiše i snega iznad 4000m. Kako to jedan vodič slikovito kaže: Vreme na Kilimanjaru je kao kameleon. Menja se svakog trenutka.

Kako se spustate na manju visinu tako je iskoristljivost kiseonika u vašem telu veća pa se hoda dosta brže. Došli smo idućeg dana do Marangu kapije, pokupili naše sertifikate i busom se odvezli do hotela u Arushi. Nekom se samo spava, neko je non stop gladan, a ima i onih koji su odmah uleteli u bazen. Uveče smo na svečanoj večeri podelili sertifikate za uspešan uspon i poželeli jedni drugima puno sreće na sledećim ekspedicijama. Ostaje nam uspomena na jedno sjajno druženje i iskustvo koje nema cenu.

Život je lep!

Dragan Jaćimović
Extreme Summit Team

Učesnici: Kenan Muftić , Svetlana Vesanović, Biljana Babin, Maja Veljo, Milica Slijepčević, Milica Stefanović, Sonja Kaziovska, Marijana Dokić, Dragoslav Gogić, Dejan Šović, Dragan Jovović, Radoljub Knežević, Radosav Čvorović, Ljubomir Pantović, Dragoljub Dražević, Luka Lakić